

Sygn. akt: I C 1179/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz**

Protokolant: Paweł Długoborski

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J. i J. J.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. J. kwotę 2.741,61 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści jeden złotych i sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów M. J. i J. J. solidarnie kwotę 2.741,61 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści jeden złotych i sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 07 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów M. J. i J. J. solidarnie kwotę 1.901 zł (jeden tysiąc dziewięćset jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym solidarnie kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 206,01 zł (dwieście sześć złotych i jeden grosz) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego;

Sygn. akt I C 1179/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 lutego 2013 roku powodowie M. J. i Ł. J. – reprezentowani przez pełnomocnika radcę prawnego W. L. (k. 13-14) – wnieśli o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.483,22 złotych (2x 2.741,61 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa podała, iż w dniu 7 lipca 2012 r. uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o nr rej. (...), którego współwłaścicielami byli powodowie. Samochód był ubezpieczony na podstawie umowy autocasco zawartej między powódką M. J., a pozwanym w dniu 12 sierpnia 2011 roku. Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za powstałą szkodę, ale wypłacił jedynie część kwoty odszkodowania. Powodowie wskazali, że

dochodzona kwota wynika z różnicy między poniesionymi kosztami naprawy na kwotę 8.521,23 złote, a wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w kwocie 3.039,00 złotych. **(pozew z załącznikami k.1-197).**

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 kwietnia 2013 roku pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego T. W. - wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, na okoliczność ustalenia wartości pojazdu w dniu szkody **(odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 205 - 277).**

W trakcie procesu w dniu 27 sierpnia 2013 roku zmarł powód Ł. J. (k.316), w jego miejsce wstąpili spadkobiercy J. J. i dotychczasowa powódka M. J., którzy nabyli spadek w częściach po 1/2 (akt poświadczenia dziedziczenia - k.364-365, pełnomocnictwo- k.370).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. i Ł. J. byli współwłaścicielami samochodu marki S. (...) o nr rej. (...).

W dniu 12 sierpnia 2011 roku M. J. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej oraz umowę autocasco wyżej wymienionego pojazdu wskazując współwłaścicieli pojazdu jako ubezpieczonych. Umowa ubezpieczenia autocasco obejmowała okres od dnia 18 sierpnia 2011 roku do dnia 17 sierpnia 2012 roku. Suma ubezpieczenia została ustalona na kwotę 25.000 złotych. Integralną częścią umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego i średniego przedsiębiorcy zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) Spółki Akcyjnej nr (...) z dnia 24 stycznia 2011 r. (zwane dalej: „OWU”) **(bezsporne, Polisa seria (...) –k. 15-17, OWU - k.18-33).**

W dniu 1 lipca 2012 roku należący do M. J. i Ł. J. samochód marki S. (...) uległ uszkodzeniu wskutek gradobicia. M. J. zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi w dniu 2 lipca 2012 roku. W dniu 25 lipca 2012 roku ubezpieczyciel uznając swoją odpowiedzialność z tytułu umowy autocasco poinformował, że naprawa wymienionego samochodu jest ekonomicznie nieuzasadniona, bowiem przewyższa wartość szkody. Ponadto wskazał, że wysokość szkody stanowi różnica między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym (19.500,00 złotych), a wartością w stanie uszkodzonym (17.422,50 złotych), która wyniosła 2.077,50 złotych. **(bezsporne, zgłoszenie- k.34-38, pismo –k.63)**

Wartość pojazdu przed zdarzeniem zgodnie z § 4 ust. 24 OWU w dniu ustalenia odpowiedzialności wynosiła 27.060 złotych. **(opinia biegłego- k.289-301).**

Koszty naprawy samochodu marki S. (...) nr rej. (...) wyniosły 9.351,68 złotych **(opinia biegłego - k.289-301).**

W przypadku zastosowaniu maksymalnej stawki za roboczogodzinę, tj. 140 złotych zgodnie z § 22 ust. 8 pkt 3 OWU koszty naprawy wyżej wymienionego wyniosłyby 12.050,91 złotych, zatem nie przekraczałyby 70% wartości pojazdu. **(uzupełniająca opinia biegłego- k.324- 332).**

M. i Ł. J. tytułem odszkodowania otrzymali łącznie kwotę 3.039 złotych **(bezsporne, kopia przelewu k.39).**

Mimo kilkukrotnych wezwań ubezpieczyciela do zapłaty M. i Ł. J. nie otrzymali pozostałej kwoty. **(korespondencja mailowa k. 40-41).**

W trakcie procesu w dniu 27 sierpnia 2013 roku zmarł powód Ł. J. (k.316), a w jego miejsce wstąpili spadkobiercy J. J. i dotychczasowa powódka M. J., którzy nabyli spadek w częściach po 1/2. **(akt poświadczenia dziedziczenia -k.364-365, pełnomocnictwo - k.370).**

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, w oparciu o wnioski z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej R. K., w tym na okolicznościach przyznanych przez strony,

które zgodnie z art. 229 K.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów. Wskazać należy, że zarówno zaistnienie zdarzenia, odpowiedzialność pozwanego, wypłata określonej kwoty z tytułu odszkodowania, czy zakres uszkodzeń pojazdu powoda nie był między stronami sporny.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii, a także w opinii uzupełniającej biegłego z zakresu techniki samochodowej w zakresie wartości samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) przed uszkodzeniem oraz kosztów naprawy tego samochodu. Opinie te zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie. Udzielają wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, są logiczne, spójne i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego. Pierwsza opinia wprawdzie była kwestionowana przez stronę pozwaną, jednakże biegły ją sporządzający, odniósł się do zarzutów w opinii uzupełniającej, a pozwany opinii uzupełniającej nie kwestionował.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z § 2 pkt 1 powyższego przepisu wynika, że przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Umowa ubezpieczenia autocasco jest ubezpieczeniem dobrowolnym. Warunki tego ubezpieczenia określa zakład ubezpieczeń w tzw. ogólnych warunkach ubezpieczenia autocasco (art. 812 § 1 i 2 k.c.). Z chwilą ich doręczenia powodowi stały się integralną częścią umowy.

Bezsporny pomiędzy stronami pozostawał fakt zawarcia umowy ubezpieczenia autocasco, zgłoszenia szkody przez powodów oraz wypłaty odszkodowania w kwocie 3.093 złotych i odmowy przez pozwanego pozostałej kwoty odszkodowania. Ponadto pozwany w sprawie niniejszej nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu powstałej szkody w dniu 1 lipca 2012 roku.

Kwestią sporną, kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie kosztów naprawy pojazdu, wartości pojazdu przez zdarzeniem oraz ustalenie czy szkoda jest szkodą całkowitą czy częściową zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia autocasco dla klienta indywidualnego oraz małego lub średniego przedsiębiorcy (dalej OWU). Decydujące znaczenie miała w tej kwestii opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości określić wysokość kosztów naprawy pojazdu i wartości pojazdu przed zdarzeniem.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej koszt naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rej. (...) w związku z uszkodzeniem w dniu 1 lipca 2012 roku wyniósł 9.351,68 złotych brutto.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane w opinii biegłego w wysokości 9.351,68 złotych, zaś pozwany jako ubezpieczyciel na podstawie umowy autocasco zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 3.039 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostawał zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy. Kwota dochodzona pozwem przez powodów w wysokości 5.483,22 złote tytułem dopłaty należnego odszkodowania mieściła się w kosztach naprawy wskazanych przez biegłego, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona, a zatem roszczenie w tym zakresie jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych podlegało zatem uwzględnieniu w całości.

Zdaniem Sądu, wartość należnego odszkodowania za uszkodzony pojazd na podstawie umowy ubezpieczenia AC nie jest w żaden sposób związana z ceną uiszczoną przy jego nabyciu. Strony umowy kupna-sprzedaży mogą w swobodny sposób ustalić zakres swych wzajemnych świadczeń i wartość ustalona w tej umowie nie dowodzi rzeczywistej wartości pojazdu. Niezależnie zatem od tego, czy poszkodowany zakupił pojazd za kwotę równą jego wartości, czy też dzięki swej zaradności lub okolicznościom poniósł mniejszy koszt, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie w pełnej wysokości.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że zgodnie z § 20 ust. 2 OWU zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., doznaje jedynie ograniczenia w zakresie którym odszkodowanie nie może być wyższe niż suma ubezpieczenia. Zawierając umowę ubezpieczenia AC (autocasco), określając wzajemne zobowiązania strony ustaliły górną granicę odpowiedzialności pozwanego na sumę 25.000 złotych (k.16). Łączna wartość odszkodowania mieści się w tej sumie.

W ocenie Sądu pozwany nie może skutecznie kwestionować, iż nastąpiła szkoda całkowita, bowiem przyjmując nawet wartość pojazdu przed szkodą ustaloną przez pozwanego w kwocie 19.500 złotych (k.63) oraz wskazane przez biegłego koszty naprawy przy zastosowaniu maksymalnych stawek roboczogodzin na podstawie § 22 ust 8 pkt., koszty te nie przekraczają 70% wartości pojazdu. (koszty naprawy <13.650 złotych). Podkreślić należy, że opinii uzupełniającej biegłego pozwany nie kwestionował.

Zdaniem Sądu, biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, zasadne jest przyznanie powodowi kwoty 5.483,22 złotych określonej w pozwie (stosownie do ich udziałów), a niewykraczającej poza różnicę pomiędzy kwotą przyznaną mu przez pozwanego, a ustaloną wartością pojazdu.

Stosownie do powyższego Sąd zasądził w punkcie 1 wyroku na rzecz powódki M. J. będącej współwłaścicielem samochodu w części 1/2 kwotę 2.741,61 złotych tytułem odszkodowania. Wobec wstąpienia na miejsce powoda (który był współwłaścicielem w 1/2 pojazdu) spadkobierców, którzy nie dokonali działu spadku - M. J. i J. J. Sąd zasądził na rzecz wymienionych solidarnie kwotę 2.741,61 złotych w punkcie 2 wyroku.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z § 28 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia wymienionych powyżej, odszkodowanie wypłaca się w terminie 30 dni od daty otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o powstaniu szkody.

Skoro powód zgłosił szkodę w dniu 2 lipca 2012 r., to świadczenie powinno być spełnione w ciągu 30 dni od wskazanej daty tj. do 1 sierpnia 2012 r. Wobec wskazania w pozwie żądania odsetek ustawowych od dnia 7 sierpnia 2012 roku, Sąd uwzględnił powyższe żądanie w całości.

Powodowie wygrali niniejszą sprawę w całości. Dlatego też to pozwany jako strona, która przegrała przedmiotową sprawę jest obowiązany na podstawie art. 98 k.p.c. zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi opłata od pozwu w wysokości 250 złotych, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa w wysokości 51 złotych (3x17 złotych), zaliczka na poczet biegłego w kwocie 400 złotych oraz wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1200 złotych (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Zatem pozwany winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 206,01 złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (40,84 zł + 165.17zł =206,01 zł) (k. 342, k.355). Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt. 4 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego oraz pełnomocnikowi powodów.